

[Ove Jensen.]

Holstebro socialforvaltning skrev tilbage, at styrelsen havde fået forelagt samtlige sagens akter i kopi via klageren, og man undlod derfor at indsende originalakterne. Det er bevisligt ikke rigtigt, at alle akter på den måde var udleveret til klageren, og styrelsen sender yderligere to rykkerbreve. Disse sidde overhørig, og den 9. juli 1976 sendte socialstyrelsen svar i sagen uden at have set sagens originalakter.

Sagen blev herefter indklaget til ministeriet den 1. august 1976. Herfra sendtes sagen til høring i socialstyrelsen, og den 18. januar 1977 anmodede styrelsen socialudvalget om at tilstille ministeriet samtlige sagens akter i kopi. Dette har socialudvalget d. d. endnu ikke efterkommet, hvilket bevirker, at sagen kompliceres yderligere og trækker i langdrag.

Den sag, der her er tale om, er socialministeriets 2. kontor journal nr. 4105-30.

Socialminister *Eva Gredals* svar (15/7 77):

Som det fremgår af begrundelsen, refererer spørgsmålet sig til en konkret sag. I denne har pågældende foruden klagen over aktindsigten rejst en lang række klagepunkter over for såvel socialstyrelsen som socialministeriet.

Om aktindsigten har socialstyrelsen i en redegørelse af 19. april 1977 oplyst, at der er sket begrænsninger i henhold til offentlighedslovens § 10, stk. 1, og § 2, stk. 1, nr. 1.

Pågældende har sendt socialministeriet 2 senere klager, senest i skrivelse af 28. juni 1977 specielt om aktindsigten, og disse klager er på nuværende tidspunkt sendt til udtalelse i socialstyrelsen.

Socialministeriet har ikke gennem henvendelser fra anden side fået indtryk af, at offentlighedsloven giver anledning til problemer i forhold til de kommunale social- og sundhedsforvaltninger.

Af *Dohrmann* (FP) til arbejdsministeren (5/7 77):

»Mener ministeren ikke, det ville være rimeligt, at alle, som oppebærer arbejdsledighedsunderstøttelse, burde møde til kontrol alle hverdage f. eks. kl. 6.30?«

(Spm. nr. 363).

Begrundelse.

Det må efterhånden stå klart for enhver, at den nuværende måde, arbejdsformidlingen fo-

regår på, har spillet totalt fallit. Ifølge opgørelserne har vi her i landet over 135.000 arbejdsløse; ikke desto mindre er det en kendsgerning, enten man vil indrømme det eller ej, at mange virksomheder resultatløst søger med lys og lygte efter arbejdskraft.

Den stadige tilstrømning af nye gæstearbejdere samt anvendelsen af tysk arbejdskraft i det sønderjyske område er også tydelige tegn på, at noget ved systemet er ravruskende galt. Ministeren må endelig ikke tro, at manglende kritik er tegn på, at alt er, som det skal være; den lille mester, landmænd eller andre, som søger arbejdskraft, orker simpelt hen ikke at kæmpe mod bureaukratiet, mange frygter endog at lægge sig ud med diktatoriske fagforbund.

Det er givet, at ledighed er en pest for mange, men lige så naturligt det er, at disse mennesker hjælpes, lige så naturligt må det være, at man ikke belønner arbejdsvægring med fortsat arbejdsledighedsunderstøttelse. Efter spørgerens mening ville det derfor være særdeles frugtbart for alle, at de arbejds- og bistandssøgende mødte til kontrol kl. 6.30 om morgenen og eventuelt kom i gang fra normal arbejdstids begyndelse. Manglende arbejdsanvisning skulle give ret til understøttelse, medens der ved manglende fremmøde eller vægring, bortset fra sygdom, ikke skulle udbetales én krone hverken i arbejdsledighedsunderstøttelse eller fra socialkontoret.

Arbejdsminister *Erling Jensens* svar (18/7 77):

Foranlediget af det af hr. *Dohrmann* rejste spørgsmål kan arbejdsministeriet efter brevveksling med arbejdsdirektoratet oplyse følgende:

Fastsættelse af, hvor ofte det vil være nødvendigt, at et medlem møder frem på arbejdsformidlingskontoret, vil afhænge såvel af beskæftigelsessituationen som af, hvilken faggruppe medlemmet tilhører. Det er derfor i henhold til arbejdsdirektoratets cirkulære af 30. januar 1969 om ledige arbejdsledighedskassemedlemmers kontakt med arbejdsformidlingen i vidt omfang overladt til den enkelte arbejdsformidlingschef at fastsætte intervallet for medlemmernes fremmøde.

I perioden indtil 1974 var ugentligt fremmøde den overvejende praksis, men på grund af beskæftigelsessituationens udvikling siden da har man for mange faggruppers vedkommende fundet det uhensigtsmæssigt med hyppige frem-